

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-56)

Sep (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்12
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருமாலை20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 33)

115. ருத்ர:

அடியார்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தி ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகும்படிச் செய்பவன். தனது திவ்யமான வடிவத்தாலும் திவ்யமான லீலையாலும் அடியார்களின் உள்ளத்தை உருக வைத்து, ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகும்படிச் செய்பவன். இதனால் ருத்ரன் என்ற திருநாமம் பெற்றவன். உணாதி சூத்திரம் - ரோதேர்ணி லுக் ச - ரோதி என்ற வினையானது அழுதல் என்னும் பொருளை உடையது; இதனுடன் "ர" என்ற ப்ரத்யயம் சேர்கிறது. விஷ்ணுதத்வம் - ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு: புளகீக்ருத காத்ரவான் ஸதா பர குணாவிஷ்ட: த்ரஷ்டவ்ய: ஸர்வதேஹிபி: - பகவத் அனுபவத்தின் மூலம் உண்டான மகிழ்ச்சி காரணமாகப் பெருகி நிற்கும் குளிர்ந்த கண்ணீர் கொண்டவனும், மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து எப்போதும் ஆவேசம் கொண்டவன் போன்று உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவனையே சரீரம் கொண்ட அனைவரும் பார்க்கவேண்டும்; அவனே பார்க்கப்பட வேண்டியவன் - என்றது.

116. பஹுசிரா:

பல தலைகளைக் கொண்டவன் ஆயிரக்கணக்கான படங்களைக் கொண்ட ஆதிசேஷன் போன்று அநந்தன் என்ற ரூபத்தில் உள்ளவன்.

117. பப்ரு:

அனைத்தையும் தாங்குபவன். அனைத்து உலகங்களையும் அநந்தனாக நின்று தனது தலைகளால் தாங்குவதால் பப்ரு எனப்படுகிறான். உணாதி சூத்திரம் - குப்ரச்ச - "தாங்குவது" என்ற பொருள் கொண்ட ப்ரு என்னும் தாது, "கு" என்ற ப்ரத்யயத்துடன் சேர்கிறது. இது தவிர "ப" என்பது இரண்டாகிறது. இதனால் பப்ரு என்றானது. விஷ்ணு புராணம் - யஸ்ய ஸா ஸகலா ப்ருத்வீ பணாமணிசிகாருணா - யாருடைய தலையில் உள்ள இரத்தினங்களின் ஒளி மூலமாக ஒளி பெற்ற இந்த உலகம், ஒரு மலர் மாலை போன்று உள்ளதோ - என்றது காண்க. விஷ்ணுபுராணம் - பிபர்தி மாலாம் லோகாநாம் - பூமியானது ஸர்ப்பங்களில் உயர்ந்த ஆதிசேஷனால் தாங்கப்படுகிறது - என்றது. மேலும் விஷ்ணுபுராணம் - யோ அநந்த: ப்ருதிவீம் தத்தே சேகர ஸ்திதி ஸம்ஸ்திதாம் - எந்த அனந்தன் இந்த உலகம் முழுவதையும் ஒரு மலர் மாலை போன்று தனது தலையில் தாங்கியபடி உள்ளானோ - என்றது.

118. விச்வயோநி:

அனைத்தையும் தன்னுடன் அணைத்துக் கொள்பவன். அனைத்து உலகங்களையும் தாங்கி நிற்கும் பொதுவான தன்மையானது, அடியார்கள் விஷயத்தில் தனியாக வெளிப்படுகிறது. இதனை இந்தத் திருநாமம் கூறுகிறது. பக்தியுடன் தன்னை அண்டியவர்களைத் தன்னுடன் ஒன்றாகச் சேர்த்து அணைத்துக் கொள்கிறான் என்பதைக் கூறுகிறது. உணாதி சூத்திரம் - யு மிச்ரணே - "சேர்த்துக் கொள்ளுதல்" என்ற பொருள் கொண்ட யு என்னும் தாதுவில் இருந்து யோநி என்பது வருகிறது. உணாதி சூத்திரம் - வஹி ச்ரி ச்ரு யு த்ரு க்லா ஹா த்வரிப்யோ நித் - வஹி, ச்ரி, ச்ரு, யு, த்ரு, க்லா, ஹா போன்ற தாதுக்களுடன் நி என்பது இணைந்து வஹ்நி, ச்ரேணி, ச்ரோணி, யோநி, த்ரோணி, ச்லாநி, ஹாநி, தூர்ணி போன்றவை உண்டாகின்றன.

119. சுசிச்ரவா:

இனிமையாக உள்ள சொற்களைக் கேட்டபடி உள்ளவன். தனது அடியார்களின் சொற்களை எப்போதும் கேட்டபடி உள்ளதால் சுசிச்ரவா: என்ற திருநாமம் கொண்டவன். மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வத்தில் க்ருஷ்ணன் - சுசீநிச்ரவணீயாநி

ச்ருணோமீஹ தநஞ்ஜய ந ச பாபாநி க்ருஹ்ணாமி ததாஹம் வை சுசீச்ரவா: - அர்ஜுனா! மிகவும் தூய்மையானதும், கேட்பதற்கு இனிமையானதும் ஆகிய அடியார்களின் சொற்களைக் கேட்டபடி உள்ளேன்; தீய சொற்களை நான் கேட்பதில்லை; இதனால் சுசீச்ரவா என்ற பெயர் கொண்டேன் - என்றான். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (90-43) - விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச - தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாதவையும், சிறந்த தன்மை கொண்டவையாயும் உள்ள விதுரரால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட உணவை க்ருஷ்ணன் உண்டான் - என்றது. மேலும் மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் கூறுவது:

தர்மயா: ரம்யா: ச அர்த்தவதீ: விசித்ரார்த்த பதாஷுரா:
 ச்ருண்வதோ விவிதா வாச: விதுரஸ்ய மஹாத்மந:
 அகாமஸ்யைவ க்ருஷ்ணஸ்ய ஸா வ்யதீயாய சர்வரீ

இதன் பொருள் - விதுரரின் சொற்கள் தர்மங்கள் நிறைந்தவையாகவும், இனிய பொருள் உடையவையாகவும், இனிய சொற்களுடன் கூடியவையாகவும், மென்மையான எழுத்துக்கள் கொண்டவையாகவும் இருந்தன. இந்தச் சொற்களைக் கேட்டபடி இருந்த க்ருஷ்ணனுக்கு அவை இனிமையாகவும், வேண்டாத சொற்களே இல்லாமல் உள்ளதாகவும் இருந்தன. இதனால் நேரம் போனதே தெரியாமல் இரவு முழுவதும் அவற்றைக் கேட்டபடி இருந்தான்.

120. அம்ருத:

அமிர்தம் போன்று உள்ளவன். பக்தர்களுக்கு இனிய சுவையாக உள்ளான். அவர்களுக்கு பிறப்பும் இறப்பும் வராமல் தடுக்கவல்ல மோக்ஷத்தை அளிக்கிறான். எத்தனை வணங்கினாலும் மனநிறைவு கொள்ளாமல் உள்ள அடியார்களைக் கொண்டவனாக உள்ளான். இதனால் அம்ருதம் என்ற திருநாமம் அடைந்தான். அம்ருதஸ்ய இவ ந அத்ருப்யன் ப்ரேக்ஷமாணா ஜநார்த்தனம் - எம்பெருமானைக் கண்ட அவர்கள், அமிர்தம் பருகியது போன்று, "பார்த்து போதும்" என்ற நிலை உண்டாகாமல், பார்த்துக்கொண்டே நின்றனர்.

121. சாச்வத: ஸ்தாணு:

நித்யனாகவும் நிலையாகவும் உள்ளான். மரணத்திலிருந்து விடும்படிச் செய்தல், எத்தனை அனுபவித்தாலும் மனநிறைவு கொள்ளாத நிலை உண்டாகும்படிச் செய்தல் போன்ற தன்மைகள் எம்பெருமானிடம் உள்ளன. இதே தன்மைகள் ஓரளவிற்குத் திருப்பாற்கடலில் இருந்து வெளிப்படும் அமிர்தத்தில் உள்ளதலால், அது அமிர்தம் என்ற பெயர் பெற்றது. ஆனால் இந்த அமிர்தத்தைக் காட்டிலும்

மேம்பட்டவனாகவே எம்பெருமான் உள்ளான். அவன் நிலையாகவும் உள்ளான். அவனது அடியார்களிடமிருந்து யாராலும் அவனைப் பிரிக்க இயலாதபடி உள்ளான். மீண்டும் இந்த ஸம்ஸார உலகிற்குத் திரும்ப வருதல் என்ற எண்ணம் இல்லாதவர்களால் அனுபவிக்கப்படுவதால் அவன் இவ்விதம் உள்ளான். மாறாகத் திருப்பாற்கடலில் இருந்து எடுக்கப்படும் அமிர்தம் ஒருமுறை பருகினாலே தீர்ந்துவிடும் தன்மை உடையது.

122. வராரோஹ:

தன்னை அடைதல் என்னும் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாக உள்ளவன். வரம் என்றால் "அனைத்திற்கும் மேம்பட்ட" என்பதாகும்; ஆரோஹணம் = தன்னை அடைதல் என்ற புருஷார்த்தம். அவனை அடைதல் என்ற நிலையைக் காட்டிலும் மற்றவற்றை அடைதல் என்ற நிலை தாழ்ந்ததே ஆகும். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரனிடம் கூறுவது) - ஏதே வை நிரயா: தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஒப்பிடும்போது, ஸ்வர்க்கம் உள்ளிட்ட பலவும் தாழ்வான நரகம் போன்றவையே - என்றது காண்க.

பகவத் சாஸ்த்ரங்களின்படி (பாஞ்சராத்ர ஆகமம்) பரப்ரஹ்மம் மூன்றுவிதமான ரூபங்களைக் கொண்டது. அவை - பரம், வ்யூஹம் மற்றும் விபவம் - என்பதாகும். இவற்றுள் "பர" என்ற நிலை மற்ற எதனாலும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாததாகவும், இயற்கையாகவே மேன்மை கொண்டதாகவும் உள்ளதாகும். இது ஞானம், ஐச்வரியம் உள்ளிட்ட ஆறு குணங்களையும் பூர்ணமாகக் கொண்டதாகும். அலை வீசும் மிகப் பெரிய ஸமுத்திரம் போன்றதாகும். எல்லையற்றதும், நித்யமாகவும் உள்ள அந்தப் போக பூமியில் ப்ரஹ்மம் ஒப்பற்ற தனிக்குடையின் கீழ் ஆட்சி செய்தபடி உள்ளது. இதுவே முக்தி பெற்றவர்களால் அடையப்படும் இலக்காக உள்ளது.

மோக்ஷத்தில் ஆசை உள்ளவர்களைப் படைக்கும் எண்ணம் கொண்ட ப்ரஹ்மம் அதற்காகத் தன்னை நான்காக வெளிப்படுத்தியது. இவையே - வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன் மற்றும் அநிருத்தன் என்பதாகும். இவர்களே ஸ்ருஷ்டி, காத்தல், அழித்தல் ஆகியவற்றுக்குப் பொறுப்பாவார்கள். அனைத்துவிதமான சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தி, அவற்றின் முக்கியத்வத்தை உணர்த்தி, அந்த விதிகளின்படி நடப்பவர்களுக்கு ஏற்ற பலன்களையும் இவர்களே அளிக்கின்றனர். எம்பெருமானான தங்களைத் த்யானிக்கும் வழிமுறைகளையும் இவர்களே வகுத்து அளிக்கின்றனர். தங்களை ஆராதிக்கும் முறைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றனர். தன்னுடைய லீலா விசேஷத்தையும் ப்ரஹ்மம் இப்படியாகவே வெளிப்படுத்துகிறது. பரரூபமானது தன்னுடைய ஆறு குணங்களையும், இந்த

நான்கு வ்யூஹங்களுக்குப் பிரித்து அமைத்துக் கொடுக்கிறது. இந்த நான்கு ரூபங்களுக்கும் தனித்தனி உடைமைகளும் உள்ளன. இவையே மோகஷ உபாயங்களாக உள்ளன.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 56)

அதிகரணம் - 7 - தத்திகமாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரஹ்மவித்யைக்கு முன்னர் செய்த பாவங்கள், வரப்போகும் பாவங்கள் ஆகியவை அழிகின்றன என நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-13 தத்திகமே உத்தரபூர்வாகயோ: அச்லேஷ விநாசௌ தத்வ்யபதேசாத்

பொருள் - ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடியவுடன் முன்னர் செய்த பாவங்களும், இனி வரப்போகிற பாவங்களும் அழிகின்றன. இப்படியாகவே வேதங்கள் ஓதுகின்றன.

விஷயம் - இப்படியாக இதுவரை ப்ரஹ்ம வித்யையின் ஸ்வரூபம் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இனி இந்த அதிகரணத்தில் வித்யையின் பலன் கூறப்பட உள்ளது.

ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடியவுடன் இதுவரை சேர்ந்த பாவங்களின் அழிவும், இனி வரப்போகும் பாவங்களின் ஒட்டாத தன்மையும் ச்ருதிகளின் கூறப்பட்டுள்ளன. கீழே உள்ள வரிகளில், இனிவரும் பாவங்கள் ஒட்டாமல் உள்ளது பற்றித் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-1) - தத்யதா புஷ்கரபலாச அபோ ந ச்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம் விதி பாவம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே - தாமரை இலை மீது காணப்படும் நீர் எப்படி அதில் ஒட்டாமல் உள்ளதோ அது போன்று ப்ரஹ்ம உபாஸகனிடம் பாவங்கள் ஒட்டுவதில்லை.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-14-23) - தஸ்யைவாத்மா பதவித் தம் விதித்வா ந கர்மணா லிப்யதே பாபகேந - ஆத்மாவை அறிந்தவன் கர்மங்களால் ஏற்படும் தோஷங்களால் தீண்டப்படுவதில்லை.

மேலும் கீழே உள்ள வரிகளில் இதுவரை செய்த பாவங்கள் அழிந்து விடுகின்றன என்று கூறப்பட்டன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) - தத்யதா இஷீகதூலம் அக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - துடைப்பத்தின் நுனியில் உள்ள பஞ்சு போன்ற பகுதியானது தீயில் இடப்பட்டால் எவ்விதம் அழியுமோ அது போன்று ப்ரஹ்ம உபாஸகனின் பாவங்கள் அனைத்தும் அழிகின்றன.
- சஷீயந்தே ச அஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே - உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவுடன் இவனது பாவகர்மங்கள் அனைத்தும் அழிந்து விடுகின்றன.

சந்தேகம் - ப்ரஹ்மவித்யையின் பலனாக இதுவரை செய்த பாவங்களின் அழிவு உண்டாகிறதா அல்லது இனி வரப்போகும் பாவங்களின் ஒட்டாத தன்மை உண்டாகிறதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இந்த இரண்டும் சரியல்ல. ஏன்? இவை ப்ரஹ்மவைவர்த்த புராணம்—நாபுத்தம் சஷீயதே கர்ம கல்ப கோடிசதையி - நூறு கோடி கல்ப காலங்கள் சென்றாலும் கர்மங்கள் அனுபவிக்கால் கழியாது - என்று கூறும் சாஸ்த்திரங்களுக்கு முரணாக உள்ளன. மோக்ஷ ஸாதனமாக உள்ள வித்யைகளை விதிக்கும் பகுதிகளில் உள்ள “கர்மங்கள் ஒட்டாது, அழிகின்றன” போன்றவை அர்த்தவாதங்களே ஆகும்; அவை வித்யையைப் புகழ்வதற்காகக் கூறப்பட்டவை என்றே கொள்ளவேண்டும். மேலும் இத்தகைய பாவங்கள் தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் மூலம் அழிந்து விடும் என்பதும், கடந்த காலத்தில் செய்த பாவங்கள் மற்றும் இனி வரப்போகும் பாவங்கள் ஆகியவற்றுக்கு வித்யைகள் ப்ராயச்சித்தமே என்பதும் எங்கும் கூறப்படவில்லை. வித்யை என்பது ப்ரஹ்மத்தை அடைய மட்டுமே என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- தைத்திரீயம் (2-1) - ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான்.

- முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.

ஆகவே “உபாஸகனுக்குக் கர்மம் ஒட்டாமல் அழிகின்றன” போன்ற வரிகள் வெறும் அர்த்தவாதங்களே என்றும், அவை வித்யையைப் புகழ்வதற்கே என்றும் தெளிவாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - உபாஸகனுக்கு வித்யையின் மாஹாத்ம்யம் காரணமாக முன்னர் செய்த பாவங்களின் அழிவும், இனி வரப்போகும் பாவங்களின் ஒட்டுதலும் உண்டாவதில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஏன்? வித்யையின் மாஹாத்ம்யம் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத்ய உபநிஷத் (4-14-3) ஏவம் விதி பாபாம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே---இப்படியாக அறிந்தவனைப் பாவகர்மங்கள் அண்டுவதில்லை
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே -இப்படியாக அனைத்துப் பாவங்களும் அழிகின்றன.

மேலே உள்ள வரிகள் ப்ரஹ்மவைவர்த்த புராணம் - நாபுத்தம் சஹீயதே கர்மண - அனுபவிக்காமல் கர்மம் அழிவதில்லை - என்ற புராண வரிக்கு முரணாக இல்லை. காரணம், அந்தப் புராண வரியானது “கர்மங்களுக்குப் பலனை உண்டாக்கும் சக்தி உள்ளது” என்பதை மட்டுமே உணர்த்துகிறது. ஆனால் நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் வரிகள் - வித்யையானது வித்யை கைகூடுவதற்கு முன்னால் செய்யப்பட்ட பாவங்களின் பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியை (இந்தச் சக்தியானது வித்யை கைகூடாமல் தடுக்கவல்லது) அழிக்கவல்ல திறன் உள்ளவை என்றும், இனி உண்டாகக்கூடிய பாவங்கள் பலனை உண்டு பண்ணுகின்ற சக்தியைத் தடுக்கும் திறன் உள்ளவை என்றும் கூறுகின்றன. ஆக இரண்டிலும் கூறப்பட்ட விவரங்கள் வெவ்வேறானவையாகும். “நெருப்பு எரிக்கிறது” என்ற வரிக்கும், “நீர் நெருப்பை அணைக்கிறது” என்ற வரிக்கும் எவ்விதம் முரண்பாடு இல்லாமல் உள்ளதோ, அது போன்று இங்கு உள்ள புராண வரிக்கும் வேத வசனங்களுக்கும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

அச்லேஷகரணம் என்பது பாவம் ஒட்டாதபடி தடுப்பதாகும். அதாவது, கடந்த வாஸனை முதலானவை மூலம் பாவம் ஏற்படுகிறது. இந்தப் பாவங்கள் வைதிக கர்மங்களைச் செய்ய இயலாதபடி ஆக்கிவிடுகிறது (தகுதியை இழக்கும்படிச் செய்கிறது). இது மற்றோரு பாவத்தை உண்டாக்குகிறது. ஆகவே இந்தச் சக்தியைத் தடுத்தல் என்பதே அச்லேஷ கரணம் என்பதாகும். அசஸ்ய விநாஸகரணம் என்றால் உண்டான பாவத்தின் சக்தியைத் தடுத்து, அதனை

அழிப்பதாகும். இங்கு கூறப்படும் சக்தி என்பது பரமபுருஷன் கொள்கின்ற அப்ரீதி (பாவம் செய்தவன் மீது பரமபுருஷன் கொள்ளும் வெறுப்பு எனலாம்) என்பதாகும். வித்யை என்பது பரமபுருஷனைப் போன்றே உபாஸகனுக்கு மிகவும் ப்ரியமானதாகும். அவை பரமபுருஷனின் ஆராதனமாகவே திகழ்கின்றன. இவை செய்வது - முன்னர் செய்யப்பட்ட பாவங்கள் காரணமாகப் பரமபுருஷனுக்கு உபாஸகன் மீது ஏற்பட்ட அப்ரீதியை அழிப்பதாகும். மேலும் இவை - தான் உண்டான பின்னர், இனி வர உள்ள பாவம் காரணமாக வரக்கூடிய பரமபுருஷனின் அப்ரீதி என்பது உபாஸகனை அண்ட இயலாமல் தடுக்கிறது.

இங்கு கூறப்பட்ட பாவங்களின் ஒட்டுதல் இன்மை (அச்லேஷம்) என்பது புத்திபூர்வமாகச் செய்யப்படாத, தெரியாமல் செய்த பாவங்கள் பற்றியே என்று கொள்ளவேண்டும். இதன் காரணம், கட உபநிஷத் (2-24) - நாவிரதோ துச்சரிதாத் - முரணான ஒழுக்கத்திலிருந்து விலகாதவன் பரமாத்மாவை அடைய இயலாது - என்று கூறியது.

ஆகவே மரணகாலம் வரை தொடர்ந்து வளர்கின்ற வித்யை என்பது, ஒவ்வொரு நாளும் வலிமையாக மாறிக் கொண்டே வருகிறது என்பதும்; இது தவறான செயல்கள் அழிவதால் உண்டாகிறது என்பதும் தெளிவு.

ததாதிகமாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 56)

பாகவத கைங்கர்யம் மூலம் எம்பெருமான் எவ்விதம் மகிழ்கிறான்

மூலம் - இவ்விடத்தில் தத்தவவித்துக்குப் ப்ரமாண ஸரணியைப் பார்த்தால் யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் இத்யாதிகளிற்படியே ஈச்வரன் பாகவத சரீரனாய்க் கொண்டும் ஆராத்யனாம். ஸ ச மம ப்ரிய: என்கிறபடியே பரமைகாந்தி விஷயத்தில் ப்ரீதி பரதந்த்ரனான ப்ரகாரியினுடைய நினைவைப் பார்த்தால் ஜ்ஞாநீ த்வாத்மை மே மதம் என்கிறபடியே பாகவத கைங்கர்யத்தைப் பார்த்தால் பகவான் தன் அந்தர்யாமி பக்கலிலே பண்ணினதாக உகக்கும்.

விளக்கம் - இங்கு நாம் பல ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தால், பாகவதனைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரனே ஆராதிக்கப்படுகிறான் என்பதை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (355-41) - யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் - பித்ருக்கள் முதலானவர்களை ஆராதிப்பவர்கள், அவர்களின் ஆத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரனையே ஆராதிக்கின்றனர் - போன்ற வரிகளின் மூலமாக அறியலாம். மேலும் கீதை (7-17) - ஸ ச மம ப்ரிய: - எனக்கு அவன் ப்ரியமானவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரனின் எண்ணத்தை நோக்கும்போது, கீதை (7-18) - ஜ்ஞாநீ த்வாத்மை மே மதம் - அவர்களின் ஞானியானவன் எனது ஆத்மாவாகவே உள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாகவதர்களுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களைத் தன்னுடைய ஆத்மாவிற்சுச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களாகவே எம்பெருமான் எண்ணுகிறான். இதனால் மகிழ்கிறான்.

மூலம் - இப்படி சேஷிக்கு அபிமதமென்கிறவளவே அன்று, சேஷத்வமாகிற ஸம்பந்தந்தான் ஸத்வாரகமாகவும் உண்டாகையால் கைங்கர்யமும் ஸத்வாரகமாகவும் ப்ராப்தம். அது எங்ஙனேயென்னில்:

நித்யம் ச்ரியா ஸமேதஸ்ய பக்தேராத்தமவத: ஸதா
ஸஹ ஸத்வாரகம் ச ஸ்யாத் சேஷித்வம் பரமாத்மந:

ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸ்வச்சந்தலீலனான ராஜா தான் பூண்ட ஆபரணத்தையும் இட்ட
மாலையையும் அடியார்களுடையவும் ஆனை குதிரைகளுடையவும் கழுத்திலே
இடுமாப்போலே “அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த விமலன்” என்றும்,

நாரத: அஹமநுப்ராப்த: ஸ்வதர்சன குதூஹலாத்
ப்ரபவோ பகவத்பக்தா மாதர்சாம் ஸததம் த்விஜ என்றும்

“மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளதென்று இருப்பாரோடு உற்றிலேன் உற்றதும்
உன்னடியார்க்கடிமை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்யந்த
பாரதந்தர்யாதிகளடியாக பகவதிஷ்டவிநியோகார்ஹதையாலே பகவச்சேஷத்வம்
தான் யாவதாத்மபாவியான கட்டளையிலே பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமாயிற்று.
இங்கு பாகவதத்வமடியாக ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாகவும் குணர்தாஸ்யமுபாகத:
என்கிற ந்யாயத்தாலே குணஜ்ஞானமடியாக ஸ்வேச்சையாலும் வந்த
பாகவதசேஷத்வம் “பகவத்பக்தா:”, “மாத்ருசாம்” என்கிற இரண்டு பதத்தாலும்
ஸூசிதம்.

விளக்கம் – இப்படியாக பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் எம்பெருமானுக்கு
மகிழ்வை உண்டாக்குகிறது. அத்துடன் மட்டும் நில்லாமல், தான் எம்பெருமானின்
சேஷனாக உள்ள நிலையானது பாகவதர்களை இடையிட்டும் மேம்படுகிறது.
ஆகவே ஒருவன் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பது பாகவதர்கள்
மூலமாகவும் சென்றடைகிறது. இதனை நித்யம் ச்ரியா ஸமேதஸ்ய பக்தேராத்தமவத:
ஸதா ஸஹ ஸத்வாரகம் ச ஸ்யாத் சேஷித்வம் பரமாத்மந: - பெரியபிராட்டியை
விட்டு அகலாத எம்பெருமான், தன்னுடைய பாகவதர்களைத் தனது ஆத்மா என்றே
கருதும் எம்பெருமான், தன்னுடைய பத்னியாகிய பிராட்டியுடன் உள்ளபோதும்
எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்தியபடியும், பாகவதர்கள் மூலமாகத் தனது
எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்தியபடியும் உள்ளான் – என்பதன் மூலம்
அறியலாம்.

சுதந்திரமாகவும் தன்னுடைய விருப்பப்படியும் செயல்படுவதில் நாட்டம் கொண்ட
அரசன் ஒருவன் தான் கழுத்தில் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களையும், மாலையையும்
தன்னுடைய வேலையாட்கள் மற்றும் யானை குதிரைகள் ஆகியவர்களின் கழுத்தில்
அணிவிக்க விருப்பம் கொள்கிறான் (இது போன்று எம்பெருமான் தனது
அடியார்களைக் கௌரவிப்பதில் மகிழ்வு கொள்கிறான்). கீழே உள்ள வரிகள்
காண்க:

- அமலனாதிப்பிரான் (1) - அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த விமலன்
- பத்மோத்தரம் (81-52) - நாரத: அஹமநுப்ராப்த: ஸ்வதர்சன குதூஹலாத் ப்ரபவோ பகவத்பக்தா மாதர்சாம் ஸததம் த்விஜ - நாரதனாகிய உன்னைக் காணவே நான் இப்போது மிகவும் ஆர்வத்துடன் வந்தேன். இருமுறை பிறப்புள்ள அந்தணனே! பாகவதர்கள் அனைவரும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு எப்போதும் எஜமானர்கள்
- பெரியதிருமொழி (8-10-3) - மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளதென்று இருப்பாரோடு உற்றிலேன் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை

மேலே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் - ஜீவன்கள் எம்பெருமானின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தவர்கள் என்பதாலும், எஜமானனின் ஓர் அடிமைக்கு மற்ற அடிமைகள் தொண்டு செய்வது இயல்பானதே என்பதாலும், நாம் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் நம்முடைய உயிர் உள்ளவரையில் பாகவதர்கள் முடிய நீட்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது.

பாகவதர்களின் குணங்கள் மற்றும் ஞானம் காரணமாகவும் அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டும் என்னும் நமது ஆர்வம் மேலும் அதிகரிக்கவே செய்கிறது. இதனை இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-12) - குணைர்தாஸ்யமுபாகத: - இராமனின் குணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு அடிமையாக உள்ளேன் - என்று லக்ஷ்மணன் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். இதனையே "பகவத்பக்தா:", "மாத்ருசாம்" போன்ற பதங்கள் உணர்த்துகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 12)

10. ஸம்ச்லேஷ தசையிலீச்வரனைத் திருத்தும்; விச்லேஷ தசையில் சேதனைத் திருத்தும்.

அவதாரிகை - இவ்வுபயதசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ச்லேஷ தசையிலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் (எம்பெருமானுடன் பெரியபிராட்டி கூடியுள்ள நிலை, பிரிந்துள்ள நிலை) இவள் புருஷகாரத்தை எவ்விதம் வெளிப்படுத்துகிறாள் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஈச்வரனைத் திருத்துகையாவது, அபராதத்தையே பார்த்து “கூடிபாமி”, “ந கூடிமாமி” என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, அங்கீகார உந்முகனாக்குகை; சேதனைத் திருத்துகையாவது - அக்ருத்ய கரணாதிசீலனாய் பகவத் விமுகனாய்த் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகை. ஸம்லேஷ தசையில் இளைய பெருமாளுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், விச்லேஷ தசையில் ராக்ஷஸிகளுக்காகத் திருவடி விஷயத்திலும் புருஷீகரித்தமை உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமானவர்த்தம் ஸம்ஸாரி சேதனையுமீச்வரனையும் சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக்கிப்படியே அர்த்தமாகக் கடவது. ஆகையால் ஈச்வரனோடு தான் கூடியிருக்கும் தசையில், சேதநன் ஆச்ரயணோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக் கிளப்பி இவளையங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தசையில், ஈச்வர னங்கீகாரோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, இச்சேதநன் கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில் இவன் வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகையும் இவளிரண்டு

தலையையும் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்தர்யத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆச்ரயண விரோதியான வைமுக்க்யத்தை மாற்றி, ஆச்ரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், ச்ரு ஹிம்ஸாயாம் என்கிற தாதுவிலும், ச்ரு விஸ்தாரே என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்திலும் ச்ருணாதி, ச்ருணாதி என்கிற வ்யத்பத்தி த்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது; ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ச்ருணாதி ச குணைர் ஜகத் என்று இவ்யுத்பத்தி த்வயமும் சேதநபரமாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும் (ஈச்வரனைத் திருத்தும்) என்கிறவிடத்திலும் இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் - ஈச்வரனைத் திருத்துதல் என்பது ஜீவன்கள் செய்கின்ற அபராதங்களை (குற்றங்கள்) பார்த்த ஸர்வேச்வரன் சஷீபாமி - அசுரப் பிறவிகளில் தள்ளிவிடுகிறேன் - என்றும், ந சஷமாமி - என்னால் பொறுக்க இயலாது - என்றும் கோபம் கொள்கிறான். அவனது இந்த நிலையை மாற்றி, ஜீவன்களை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதில் நோக்கமுடையவனாக மாற்றுவதாகும். சேதனைத் திருத்துவது என்பது - செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல் இருப்பது, செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தபடி இருப்பது, எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு இல்லாமல் இருப்பது என்று திரியும் ஜீவனைத் திருத்தி எம்பெருமாளை அண்டுவதன் மீது பற்று கொண்டவனாக மாற்றுதல் ஆகும்.

அடுத்து எம்பெருமானுடன் கூடியுள்ள நிலையில் இலட்சுமணனுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், பிரிந்துள்ள நிலையில் அரக்கிகளுக்காக அனுமன் விஷயத்திலும் இவள் புருஷகாரம் செய்ததை “இரண்டு நிலையிலும் புருஷகாரத்வம் தோன்றும்” என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆயினும் இந்த இடத்தில் கூற வேண்டிய பொருள் - இந்த உலக மனிதர்களையும் ஸர்வேச்வரனையும் சேர்த்துவிடுதல் - என்பதே ஆகும். ஆகவே இந்தச் சூத்திரத்திற்கு மேலே உள்ள பொருளைக் காட்டிலும் இப்போது கூறப்பட்ட பொருளே பொருத்தம் ஆகும்.

ஆகவே, தான் ஈச்வரனுடன் சேர்ந்துள்ளபோது இவள் செய்வது என்ன? எம்பெருமாளைப் பற்றுவதற்கு மக்கள் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டு அவனை வந்தடைகின்றனர். அப்போது அவர்களது குற்றங்களைக் கண்ட எம்பெருமான் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கக்கூடும். அப்போது அவனுடைய இந்த ஸ்வாதந்திரத் தன்மையை மாற்றி, அந்த மனிதர்கள் மீது கருணை முதலானவற்றை அவன் வெளிப்படுத்தும்படிச் செய்து, அவர்களை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்கிறான்.

அவனைப் பிரிந்துள்ள நிலையில் இவள் செய்வது என்ன? மக்களை ஏற்றுக் கொள்வதில் எம்பெருமான் மிகுந்த ஆசையுடன் இருக்கக்கூடும். ஆனால் தங்களது முன்வினைப் பயன்களின் காரணமாக அவர்கள் எம்பெருமானிடம் வெறுப்புடன் இருக்கக்கூடும். அந்த நேரத்தில் அந்த வெறுப்பை மாற்றி, அவன் மீது ருசியை உண்டாக்கி, அவனைப் பற்றுவதில் விருப்பம் உள்ளவர்களாக மாற்றிவிடுகிறாள். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் ஜீவங்களை ஏற்றுக் கொள்வதில் தடையாக இருக்கக்கூடிய எம்பெருமானின் ஸ்வதந்த்ரத்தை மாற்றுவதும், அவன் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள உதவியாக உள்ள கருணை முதலானவற்றை அவனுக்கு ஏற்படும்படிச் செய்வதும், எம்பெருமானை அடைவதற்கு ஜீவனுக்குத் தடையாக உள்ள வெறுப்பை மாற்றுவதும், அவர்களுக்கு அவன் மீது பற்றுதல் ஏற்படும்படிச் செய்வதும் நிகழ்வதால் - ச்ருஹிம்சாயாம் என்னும் தாது மற்றும் ச்ருவிஸ்தாரே என்னும் தாது ஆகிய இரண்டிலும் உண்டான "ஸ்ரீ" என்ற சொல்லில் ச்ருணாதி (நாசம் செய்கிறாள்) மற்றும் ச்ருணாதி (விரிவுபடுத்துகிறாள்) என்னும் இரண்டு பொருள்களும் தோன்றுகின்றன.

அதாவது ச்ருணாதி - அனைத்துவிதமான குற்றங்களையும் நீக்குகிறாள்; இந்த உலகத்தைத் தனது குணங்கள் கொண்டு திருத்தி விரிவுபடுத்துகிறாள் (இங்கு குற்றம் என்பது: ஸர்வேச்வரனைப் பொறுத்தவரை ஸ்வதந்த்ரமாக இருத்தல் - இதனை இவள் மாற்றுகிறாள்; ஜீவனைப் பொறுத்தவரையில் எம்பெருமானை அண்டாமல் வெறுப்புடன் இருத்தல் ஆகும். மேலும் விரிவுபடுத்துகிறாள் என்பது எம்பெருமானின் கருணையை விரிவுபடுத்தல் மற்றும் ஜீவன்களுக்கு எம்பெருமான் மீது உள்ள ருசியை விரிவுபடுத்துதல் என்பதாகும்). இந்த இரண்டும் ஜீவன் விஷயத்தில் தோன்றினாலும் இவை எம்பெருமான் விஷயத்திலும் இவளால் நடத்தப்படுகின்றன என்பதைக் காணலாம்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 21)

வ்யாக்யானம் - (இலனது உடையனிது என நினைவரியவன்) “அது இலன், இது உடையவன்” என நினைவரியவன். அநுபூதமாயிருப்பதொன்றைச் சொல்லி, அது இலனென்றவாறே அதொழிந்தத்தை உடையவனென்று தோற்றும்; ஒன்றைக் காட்டி இத்தை உடையவன் என்றவாறே இதொழிந்தது இல்லையாய்த் தோற்றும்; “இலனது” என்றால் பரிச்சிந்ந விபூதிகனாம். “உடையனிது” என்றால் இதொழிந்ததில்லாமையாலே அல்பவிபூதிகனாம்; இரண்டு வழியாலுமாக ஐச்வர்யம் குறைந்து தோற்றும். (என) இப்படி இருக்குமென. (நினைவரியவன்) அநுபபந்தங்களைச் சேர்த்து நினைக்கலாமிறே; ஓர் ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின் மேலே கலசமிருக்கிறதாகவும், அதன் மேலே சாலிருக்கிறதாகவும், அதன் மேலே மஹாமேருவிருக்கிறதாகவும், இப்படி அநுபபந்தங்களைச் சேர்த்து நினைக்கலாமிறே. இப்படியேதான் மநோரதத்துக்கு விஷயமாயிருக்கு மோவென்னில் மநோரத ஸமயத்திலும் பரிச்சேதிக்க அரியனாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (இலனது உடையனிது என நினைவரியவன்) - இன்னது இல்லாதவன், இன்னது உடையவன் என்று நினைக்க இயலாதவன். அநுபவிக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு பொருளாகக் கூறி, அந்தப் பொருள் இல்லாதவன் என்று சொன்னால், அதனைத் தவிர வேறு பொருள்கள் உடையவன் என்றாகும்; ஒரு பொருளைக் காட்டி, அதனை உடையவன் என்றால், அந்தப் பொருள் தவிர்த்து மற்றது இல்லாதவன் என்றாகிவிடும். “இலன் அது” என்றால் ஓர் அளவிற்கு உட்பட்ட ஐச்வர்யத்தை உடையவன் என்றாகும்; “உடையன் இது” என்றால் அற்பமான ஐச்வர்யம் உடையவன் என்றாகும். ஆக இந்த இரண்டு வழிகளிலும் எம்பெருமானின் ஐச்வர்யம் குறைவாகத் தோன்றிவிடும். எனவே இலன் அது உடையன் இது என நினைவரியவன் என்றார். (நினைவு அரியவன்) - உலகில்

உள்ள பொருள்களில் ஒன்று சேராதவற்றையும் கூட சேர்த்து நினைக்கக்கூடும், ஆனால் இவனை நினைக்க இயலாது. அதாவது ஓர் ஊசி நிற்கிறது, அதன் மேல் கலசம் இருக்கிறது, அதன் மேல் நெல் நிற்கிறது, அந்த நெல் மீது மேருமலை நிற்கிறது என்று சேராதவற்றையும் நினைக்கலாம். அது போன்று நினைப்பதற்கு இவன் விஷயமாக இருப்பானோ என்றால், மனதால் நினைப்பதற்கும் அரியவன் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் இவனைச்வர்யத்தைப் பேசும்படி என்னென்னில் (நிலனித்யாதி) பதில் விச்வஸ்ய என்னுமித்தனை. "நிலனிடை" என்கிற இது பாதாளத்தளவும் நினைக்கிறது. "விசும்பிடை" என்கிற இது - பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தையெல்லாம் நினைக்கிறது. (உருவினன்) உருக்களை உடையான். (அருவினன்) அருக்களை உடையான். "இனன்" என்ன, உடையவன் என்று காட்டுமோ என்னில்; "காராயின காளநன்மேனியினன்" என்றால் - மேனியை உடையவன் என்று காட்டுமாபோலே. ஆக கீழ் மேலுண்டான சேதநாசேதநங்களை உடையான் என்றபடி. இத்தால் ப்ராதேசிகமான ஐச்வர்யம் உடையவர்களதன்று லீலாவிபூதி; ஸர்வாதிகனது என்கை.

விளக்கம் - ஆனால் இவனுடைய ஐச்வர்யத்தை எப்படிக் கூறுவது என்றால், (நிலன்) - தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - பதில் விச்வஸ்ய - இந்த உலகின் நாயகன் - என்னும்படி. "நிலனிடை" என்றால் பாதாளம் அளவு ஆகும். "விசும்பிடை" என்றால் பரமபதத்திற்கு இந்தப் பக்கம் உள்ள அனைத்தும் ஆகும். உருவினன் - சரீரங்களை உடையவன். ஆக எங்கும் உள்ள சேதனம் மற்றும் அசேதனங்களை உடையவன். அருவினன் என்பதில் உள்ள இனன் என்ற பதம் உடையவன் என்பதைக் கூறுமோ என்றால், (9-3-1) - காராயின காளநன்மேனியினன் - மேனியை உடையவன் என்பது போல் ஆகும். ஆக இதன் மூலம் அந்தந்த பகுதிகளை சேர்ந்தவர்களுக்குச் செல்வமாக லீலாவிபூதி இல்லை, அனைவருக்கும் மேம்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடையது ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 45)

30. மனத்தில் ஓர் தூய்மை இல்லை வாயில் ஓர் இன்சொல் இல்லை
சினத்தினால் செற்றம் நோக்கித் தீ விளி விளிவன் வாளா
புனத்துழாய் மாலையானே பொன்னிசூழ் திருவரங்கா
எனக்கு இனிக் கதி என் சொல்லாய் என்னை ஆளுடைய கோவே

பொருள் - எப்போதும் புதிதாகவே உள்ள திருத்துழாய் மாலை அணிந்தவனே! காவேரியால் சூழப்பட்ட திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உறைபவனே! என்னை உனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்ட எனது ஸ்வாமியே! எனது மனதில் சிறிய அளவில் கூட தூய்மை இல்லை. வாயின் மூலமாக இனிய சொல்லோ அல்லது பயனான சொல்லோ வரவில்லை. எந்தவிதமான பயனும் இல்லாமல் கோபத்துடன் பார்த்தபடி, நெருப்புப் போன்று சுடுகின்ற சொற்களையே வீசி நிற்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நான் உன்னை அடைந்த பின்னர் என்ன கதி என்பதைக் கூறுவாயாக.

அவதாரிகை - ப்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களில்லை; ஸ்த்ரீஸூத்ராதிகாரமான த்யாந ஸங்கீர்த்தநாதிகளுமில்லை; அணில்களுக்குண்டான பாவ சுத்தியுமில்லை; ஆனை இடர்பட்டபோது நினைத்த நினைவுமில்லை; புண்யதேச வாஸத்தால் வரும் நன்மையுமில்லை என்றார் கீழ் அஞ்சுபாட்டாலே. “இந்நன்மையொன்றுமில்லையாகிலும் உம்முடைய பக்கல் தீமைகளில்லையாகில் உம்மால் வரும் இழவில்லாமையாலே உம்மை அங்கீகரித்து உம்முடைய கார்யங்களும் செய்கிறோம். அது இருந்தபடியென்?” என்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள; “நன்மைகள் ஒன்றுமில்லாதவோபாதி தீமைகளெனக்கில் லாததில்லை” என்கிறார் மேல் அஞ்சுபாட்டாலே. அதில் இப்பாட்டில் ஆநுகூல்யா பாவத்தை அநுபாஷித்துக்கொண்டு தம்முடைய பரஸம்ருத்த்யஸஹத்வமாகிற அநாத்ம குணத்தைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் – கர்ம ஞான பக்தி யோகங்கள் என்னும் உபாயங்கள் தன்னிடம் இல்லை என்றார் (பாசரம் 25). பெண்களும் சூத்திரர்களும் கூட பின்பற்றலாம் என்னும்படியான த்யானம் மற்றும் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் போன்றவையும் தன்னிடம் என்றார் (பாசரம் 26). இராமனுக்காக உதவிய அணில்களிடம் காணப்பட்ட நல்லெண்ணம் தன்னிடம் இல்லை என்றார் (பாசரம் 27). கஜேந்த்ரன் ஆபத்தில் சிக்கிய காலத்தில் அவனுக்கு இருந்த நினைவு கூட தன்னிடம் இல்லை என்றார் (பாசரம் 28). திவ்யதேசத்தில் வசிப்பதால் உண்டாகும் நன்மையும் ஏதும் இல்லை என்றார் (பாசரம் 29). இப்படியாகத் தன்னிடம் நன்மையான செயல்கள் ஏதும் இல்லை என்று கடந்த ஐந்து பாசரங்களில் கூறினார். இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “உம்மிடம் நன்மைகள் ஏதும் இல்லை என்கிறீர். போகட்டும். உம்மிடம் தீமைகள் ஏதும் இல்லை என்றால், உம்மால் எனக்கு எந்தவிதமான தீங்கும் நேராது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு உமக்கு வேண்டியதை நாம் அளிக்கிறோம். உம்மிடம் தீமைகள் ஏதும் இல்லை அல்லவோ?”, என்று கேட்டான். இதற்கு ஆழ்வார், “என்னிடம் நன்மைகள் ஏதும் இல்லாதது போன்று, என்னிடம் உள்ள தீமைகள் உலகத்திலேயே இல்லை”, என்று அடுத்த ஐந்து பாசரங்களில் கூறுகிறார். முதலில் இந்தப் பாசரத்தில் அனுகூலனாக உள்ள அடிப்படைத் தகுதியே தன்னிடம் இல்லை என்று கூறி, மற்றவர்களின் ஏற்றத்தைக் கண்டு பொறாமை கொள்ளும் தீயகுணம் உள்ளதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (மனத்திலோர் தூய்மையில்லை) – மநஸா து விசுத்தேந என்றும், யே து ஜ்ஞாநவித: சுத்த சேதஸ: என்றும் மநச்சுத்தியைப் பேற்றுக்குப் பரிசுரமாகச் சொல்லக் கடவதிறே; அந்த சுத்தி எனக்கில்லை என்கிறார். ஓர் தூய்மையில்லை என்றது – காம க்ரோத லோப பய த்வேஷாதிகளில் ஒன்று குறைந்து, அதில் சுத்தனாகப் பெற்றிலேன். கலுஷம் காதாசித்கமாக இல்லையாகவும் பெற்றிலேன். (வாயிலோர் இன்சொலில்லை) – மநச்சுத்தி இல்லையானால் வாயில் ப்ரியவசநங்கள் தானுண்டோவென்னில், அதுவுமில்லை என்கிறார். ஓர் இன்சொல்லாவது – இதுக்கு முன்பு ஒருவரைக் குளிர “என்” என்றறியேன். குளிர “என்” என்றார் திறத்திலும் அநுகூலமாக ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லியும் அறியேன். “நெடுஞ்சொலால் மறுத்த நீசனேன்” என்கிறபடியே. அபிமத விஷயங்களை உகக்கும்போதும் ச்ரவணகடுகமாயாய்த்து இருப்பது. ஆக இவ்விரண்டு பதத்தாலும் கீழ் அஞ்சு பாட்டாலும் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுபாஷித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (மனத்திலோர் தூய்மையில்லை) – மநஸா து விசுத்தேந – தூய்மையான மனதால் மட்டுமே அறியப்படுகிறான் – என்றும், யே து ஜ்ஞாநவித: சுத்த சேதஸ: - அவர்கள் தூய்மையான மனம் கொண்டவர்களாக உலகம் அனைத்தையும் ஞானமயம் என்று அறிபவர்களாக – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தூய்மையான மனம் என்பதே பரமாத்மஞானம் அடைவதற்கான வழி என்றபோதிலும், எனக்கு

அந்த மனத்தூய்மை இல்லை. “தூய்மை இல்லை” என்றால் - காமம், க்ரோதம், பேராசை, பயம், விரோதம் முதலானவற்றில் ஒன்றாவது குறைந்து, அதன் மூலமாக உண்டாகும் மனத்தூய்மையும் இல்லை - என்பதாகும். ஏதோ ஒரு நேரம் மனம் தூய்மையாக இருந்து, மீண்டும் களங்கம் அடைகிறதா என்றால், அப்படியும் இல்லை, எப்போதும் தூய்மை இல்லை என்றார். (வாயிலோர் இன்சொலில்லை) - மனதில் தூய்மை இல்லை என்றாலும், கூறும் சொற்களிலாவது இனிமை உண்டா என்றால், அதுவும் இல்லை என்கிறார். “ஓர் இன்சொல்” என்றால் - நானாகச் சென்று யாரையும் நலம் விசாரித்தது இல்லை, யாராவது என்னிடம் வந்து நலம் விசாரித்தாலும் அவர்களுக்குப் பதில் அளித்ததும் இல்லை - என்று பொருள். பெரியதிருமொழி (1-6-5) - நெடுஞ்சொலால் மறுத்த நீசனேன் - என்றது காண்க. எனக்கு விருப்பமான பெண்களுடன் உள்ளபோதும், அவர்களது செவிகள் சுடும்படியான சொற்களையே கூறுவேன் என்கிறார். இப்படியாகக் கடந்த ஐந்து பாசரங்களில் கூறப்பட்டவற்றைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (சினத்தினால் செற்றம் நோக்கி) - இவையில்லாமையேயன்றிக்கே பரஸம்ருத்தி கண்டால் நிர்நிபந்தநமாக அவர்களுக்கு அநர்த்தங்களையே தேடாநிற்பன். நெஞ்சில் கோபத்தாலே சாத்ரவம் தோற்றப் பாராநிற்பன். செற்றம் - கோபம், சினம் என்றும் கோபம். மிக்க கோபத்தாலே ஓராளுமொருநோக்கும் நேராகவாய்த்து பார்ப்பது. (தீவிளிவிளிவன்) - நோக்கேயன்றியே வாய்விட்டால் கேட்டார்க்கு நெருப்பை வழியவிட்டாற்போலேயாய், குடி பறியும்படியாகவாய்த்து வாய்விடுவது. (வாளா) - இதெல்லாம் செய்கிறதுதான் ஒருகாலைக்கு வெற்றிலை பெறப்பார்க்கவோ என்னில், இதுதானே ப்ரயோஜநமாயிருப்பன். ப்ரயோஜநத்துக்கொரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவிறே. லாத்விகர், பரப்ரயோஜநத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமாபோலே பராநர்த்தத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருப்பன். உம்முடையபடி இதுவாகில் நம்மை நிர்ப்பந்திக்கிறதென்னென்ன. (புனத்துழாய் மாலையானே) - தம் தண்மை பார்த்து அகலவொண்ணாதபடி “அபேக்ஷாமாத்ரமே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்கக்கடவோம்” என்று ரக்ஷணதர்மத்திலே தீக்ஷித்துத் தனிமாலையிட்டன்றோ தேவரீரிருக்கிறது; ப்ராப்தியாலும் போக்யதையாலும் என்னால் உன்னை விடப்போமோ? தன்னிலத்திற்போலே செவ்வி பெறும்படியான திருத்துழாய் மாலையையுடையவனே (பொன்னி சூழ் திருவரங்கா) - ரக்ஷகனாய் தூரவிராதே ஸந்நிஹிதனாகவும் பெற்றேன். எத்தனையேனும் தண்ணியர்க்கும் ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ தேவரீர் கோயிலிலே வந்து கண் வளர்ந்தருளுகிறது. இட்ட திருத்துழாய்மலைக்குப் புறமலைபோலேயாய்த்து திருப்பொன்னி யோட்டைச் சேர்த்தியிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (சினத்தினால் செற்றம் நோக்கி) - மனதில் தூய்மை இன்மை, வாயில் இனிமையான சொற்கள் இன்மை போன்ற தோஷங்கள் மட்டும் அல்ல; ஒருவரது பெருமைகளைக் காணும்போது அவர்கள் மீது பொறாமை கொண்டு, அவர்களுக்குத் தீமைகளைச் செய்ய முனைவேன். நெஞ்சில் உள்ள கோபம் காரணமாக அவர்களை எரிப்பது போன்று காண்பேன். செற்றம் என்றால் கோபம், சினம் என்றால் எப்போதும் கோபம், ஆக மிகுந்த கோபத்தால் எதிரில் உள்ளவர் விழும்படியாகப் பார்ப்பேன். (தீவிளிவிளிவன்) - பார்வை மட்டும் இப்படி இருப்பதில்லை; வாய் திறந்து பேசினால், அச்சொற்களைக் கேட்பவர்களின் காதுகளில் நெருப்பை அள்ளிக்கொட்டும்படியாகவும், அவர்கள் அழிந்து போகும்படியாகவும் உள்ள சொற்கள். (வாளா) - இப்படிச் செய்வது ஒரு வேளைக்கு வெற்றிலை வாங்க உதவும் என்று ஏதேனும் பயனைக் கருத்தில் கொண்டோ என்றால், அப்படியும் இல்லை; இப்படியாக அவர்களைத் திட்டிவதே பயன் என்று இருப்பேன் என்கிறார். இப்படியாக அவர்களை வாட்டுவதே பயனாக உள்ளபோது, அதற்கு ஒரு பயன் அவசியம் இல்லை அல்லவோ? நல்லவர்களை மற்றவர்களுக்குக் கிட்டும் பயனையே தங்கள் பயனாக எண்ணுவது போன்று, மற்றவர்களின் துன்பமே எனது பயனாகக் கொண்டேன் என்றார். இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், "உம்மிடம் இத்தனை தீமைகள் உள்ளபோது, என்னை உமக்கு உதவும்படிக் கட்டாயப்படுத்துவதில் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை", என்றான். இதற்கு பதில் கூறுகிறார். (புனத்துழாய் மாலையானே) - எங்களைப் போன்றவர்களின் தாழ்வைக் கண்டு எங்களைக் கைவிட்டு அகன்று செல்ல இயலாதபடி, "இவர்கள் நம்மை நாடுவது ஒன்றையே கருத்தில் கொண்டு இவர்களைக் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும்" என்று எங்களைக் காப்பதில் நீ உறுதியாக உள்ளாய் அல்லவோ? இதனை வெளிப்படுத்த அல்லவோ நீ திருத்துழாய் மாலை அணிந்துள்ளாய்? எனக்கு இயல்பான ஸ்வாமியாக உள்ள உனது இனிமையைக் கண்ட பின்னரும் என்னால் உன்னை விட்டு அகல இயலுமோ? நிலத்தில் இருந்தால் எவ்விதம் பசுமை மாறாமல் துளசி இருக்குமோ அது போன்றே உன்னிடம் உள்ளபோதும் அவை பசுமையாக உள்ளன. இப்படிப்பட்ட மாலை அணிந்த ஸ்ரீரங்கநாதா! (பொன்னி சூழ் திருவரங்கா) - காப்பாற்றுபவர் அருகில் இல்லாமல் தூரமாக இருந்தால் பயன் இல்லை என்பதைக் கருத்தில் கொண்ட நீ, எனக்கு அருகில் இருக்கும்படியான நிலையையும் பெற்றுள்ளேன். எத்தனை தாழ்வுடன் கூடியவராக இருந்தாலும், அவர்களும் எளிதாக வந்து அண்டும்படியாக அல்லவோ நீ பெரியகோயிலில் கண்வளர்கிறாய்? திருத்துழாய் மாலை மீது மற்றொரு மாலை இட்டது போன்று காவேரி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (எனக்கு) - கீழே தண்மையை உப்பாதித்தாரிறே. இப்படி தோஷப்ரசுரனான எனக்கு. (இனி) - என் தோஷத்தை அநுஸந்தித்து, நான் எனக்கு ரக்ஷகனாகை தவிர்ந்து, தேவரீர் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு. (கதியென்

சொல்லாய்) - போக்கடி சொல்லாய். போக்கடியறச் சூழ்த்துக் கொண்டுவைத்து அவனைச் "சொல்லாய்" என்னும்படியிறே ப்ராப்தியில் ஊற்றமிருப்பது. "நீர் போக்கடி சொல்லென்ற போதாக நமக்குச் சொல்லவேண்டுகிறதென்?" என்னில் (என்னையாளுடைய கோவே) - இத்தலையில் சேஷத்வமும் அத்தலையில் சேஷித்வமும் வ்யவஸ்திதமாயன்றோ இருப்பது; வேறு இதுக்குக் கடவாரார்? இது ஆருடைய வஸ்துவாய் நோவுபடுகிறது?

விளக்கம் - (எனக்கு) - இதுவரை தனது தாழ்வுகளைக் கூறினார். இப்படியாகப் பலவிதமான தோஷங்கள் உள்ள எனக்கு. (இனி) - என்னுடைய தாழ்வுகள் காரணமாக நான் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாது என்று உணர்ந்து, என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை உன்னிடம் அளித்த பின்னர். (கதியென் சொல்லாய்) - நான் பிழைக்க வழி கூறுவாயாக. பிழைக்கச் சிறிதும் வழியே இல்லாதபடி பலவிதமான தீமைகளைச் செய்த பின்னரும், அவனிடம் சென்று, "எனக்கு வழி கூறுவாய்" என்று கேட்கலாம்படியாக அல்லவோ அவன் உள்ளான்? இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், "நம்மிடம் வந்து நீ பிழைக்க வழி கேட்டவுடன் உனக்கு அதனைக் கூறவேண்டும் என்று நம்ம்கு என்ன கட்டாயம் உள்ளது?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், (என்னையாளுடைய கோவே) - நான் உனது அடிமை என்பதும், நீ எனது எஜமானன் என்பதும் எப்போதும் மாறாமல் உள்ளது அல்லவோ? என்னைக் காப்பதற்கு உன்னைவிட்டால் யார் உள்ளார்? இப்படியாக வேதனைப்படும் இந்த ஆத்மா யாருடையது, உன்னுடையது அன்றோ?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்